DOMSTOLENS DOM (Tredje Afdeling)
12. juli 1990 *

I sag C-16/89,

angående en anmodning, som College van Beroep voor het Bedrijfsleven, Haag, i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

G. Spronk

mod

Minister van Landbouw en Visserij,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 3, stk. 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13),

har

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Zuleeg, dommerne J. C. Moitinho de Almeida og F. Grévisse,

generaladvokat: W. Van Gerven
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

efter at der er afgivet skriftlige indlæg af:

— den nederlandske regering ved generalsekretær i Udenrigsministeriet B. R. Bot som befuldmægtiget,

* Processprog: nederlandsk.

— den franske regering ved underdirektør i Afdelingen for Erhvervsret i Udenrigsministeriet Edwige Belliard som befuldmægtiget og kontorchef i Afdelingen for Udenrigsanliggender i samme ministerium Gérard de Bergues som assisterende befuldmægtiget,

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Robert C. Fischer som befuldmægtiget,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 27. marts 1990 er afgivet mundtlige indlæg af den nederlandske regering ved J. W. De Zwaan som befuldmægtiget og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 2. maj 1990,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 21. december 1988, indgået til Domstolen den 23. januar 1989, har College van Beroep voor het Bedrijfsleven, Haag, i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 stillet tre præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af artikel 3, nr. 1, første afsnit, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13).

2 Disse spørgsmål er blevet rejst under en sag mellem Spronk, der driver en landbrugsvirksomhed med mælkeproduktion, og det nederlandske Landbrugs- og Fiskeriministerium (herefter benævnt »Landbrugsministeriet«).

3 Det fremgår af sagens akter, at Landbrugsministeriet ved skrivelse af 1. april 1985 afslog den klage, som Spronk havde indgivet over den afgørelse, hvorved direktøren for landbrug og fødevarer i Provinsen Overijssel kun delvis havde imødekommet sagsøgerens krav på en referencemængde, dvs. på levering af en mængde mælk med fritagelse af tillægsafgiften på mælk, som blev indført ved Rådets forordning (EØF) nr. 856/84 af 31. marts 1984 om ændring af forordning (EØF) nr. 804/68 om den fælles markedsordning for mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 10). Den anfægtede afgørelse blev truffet i henhold til artikel 11 i landbrugsministerens bekendtgørelse af 18. april 1984, som blev udstedt med henblik på at gennemføre tillægsafgiften i Nederlandene.

4 Under det annullationssøgsmål til prøvelse af denne afgørelse, som Spronk anlagde ved College van Beroep voor het Bedrijfsleven, Haag, gjorde han gældende, at de nederlandske myndigheder i 1983 havde bevilget ham rentesubsidier for de investeringer, der var nødvendige til at gennemføre den udviklingsplan for hans bedrift, som han havde forelagt dem i henhold til Rådets direktiv 72/159/EØF af 17. april 1972 om modernisering af landbrugsbedrifter (EFT 1972 II, s. 312), og at de dermed havde accepteret en forøgelse af hans mælkeproduktion i et bestemt forhold. Han mener derfor, at den nævnte nederlandske bekendtgørelse af 18. april 1984, som giver de nationale myndigheder mulighed for at tildele en referencemængde, der er lavere end den produktion, der er opnået efter udviklingsplanen for bedriften, er uforenelig med Rådets forordning nr. 857/84, hvis artikel 3 netop giver medlemsstaterne mulighed for ved fastsættelsen af individuelle referencemængder at tage hensyn til de producenters situation, som har underskrevet en udviklingsplan i henhold til direktiv 72/159.

5 På denne baggrund har College van Beroep voor het Bedrijfsleven udsat sagen og stillet Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Skal artikel 3, nr. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 forstås og fortolkes således, at denne bestemmelse alene giver medlemsstaterne en beføjelse til ved fastsættelsen af de individuelle referencemængder at tage hensyn til de producenters forhold, som i henhold til direktiv 72/159/EØF før 1. marts 1984 har indsendt en plan for udvikling af mælkeproduktionen, hvorved det fuldt ud tilkommer den pågældende medlemsstat at afgøre, om, og i bekræftende fald på hvilken måde, der skal gøres brug af denne kompetence?

2) Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, og det må antages, at medlemsstaterne ved fastsættelsen af de individuelle referencemængder er forpligtet til at tage hensyn til de nævnte producenters forhold, kan denne forpligtelses omfang og art, som følger af en korrekt fortolkning af denne bestemmelse, da præciseres?

3) Tillader artikel 3, nr. 1 i den nævnte forordning, som fortolket ved Domstolens besvarelse af spørgsmålene 1 og 2, at en medlemsstat for producenter, som har påtaget sig investeringsforpligtelser, fastsætter bestemmelser af en type som beskrevet i grundene til denne kendelse, også hvis de i bestemmelserne fastsatte begrænsninger og betingelser har til følge, at der ikke tildeles en række af de i spørgsmål 1 nævnte producenter nogen særlig referencemængde, eller der tildeles dem en særlig referencemængde, som er — eventuelt betydeligt — lavere end den i planen nævnte mængde?«

6 Vedrørende hovedagens faktiske omstændigheder, fællesskabsbestemmelserne og den relevante nationale lovgivning, retsforhandlingernes forløb samt de skriftlige indlæg, der er indgivet for Domstolen, henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Det første og det andet spørgsmål

7 I betragtning af omstændighederne i hovedsagen må det første og det andet spørgsmål, som vil være at behandle under ét, forstås således, at de går ud på, om artikel 3, nr. 1, første afsnit, andet led, i forordning nr. 857/84 pålægger medlemsstaterne en forpligtelse til at tildele de i bestemmelsen nævnte producenter særlige referencemængder, eller om den indrømmer medlemsstaterne et vist skøn på dette område, og, i sidstnævnte tilfælde, hvilke grænser dette skøn har.

8 Indledningsvis bemærkes, at Rådet ved forordning nr. 856/84 af 31. marts 1984 indførte en tillægsafgift, som opkræves for de leverede mængder mælk, som overstiger en referencemængde, der fastsættes for hver medlemsstat; den skal betales

enten af mælkeproducenterne (formel A) eller af opkøberne af mælk eller andre mejeriprodukter, som overvælter den på de producenter, der har forhøjet deres leverancer, i forhold til de pågældende producenters andel i overskridelsen af opkøberens referencemængde (formel B).

9 Beregningsmåden for referencemængden er fastsat ved Rådets forordning nr. 857/84. I henhold til forordningens artikel 2, stk. 1, er referencemængden lig med den mængde mælk eller mælkeækvivalens, som er leveret eller indkøbt i kalenderåret 1981, forhøjet med 1%. Medlemsstaterne kan dog ifølge samme artikels stk. 2 bestemme, at referencemængden på deres område er lig med den mængde mælk eller mælkeækvivalens, der er leveret eller opkøbt i kalenderåret 1982 eller 1983, afpasset med en procentsats på en sådan måde, at den for den pågældende medlemsstat fastsatte garantimængde ikke overskrides.

10 For at tage hensyn til visse særlige situationer blev der indført undtagelser fra disse regler i samme forordnings artikler 3, 4 og 4a. Det bør nævnes, at artikel 3, nr. 1, i forordning nr. 857/84 bestemmer følgende:

»Ved fastsættelsen af de i artikel 2 omhandlede referencemængder og i forbindelse med anvendelsen af formel A og B tages der på følgende betingelser hensyn til visse særlige forhold:

1) de producenter, der har forpligtet sig til at gennemføre en udviklingsplan for mælkeproduktionen i henhold til direktiv 72/159/EØF, der er indgivet inden den 1. marts 1984, kan efter medlemsstatens afgørelse opnå

   — en særlig referencemængde, hvor der tages hensyn til den mængde mælk og mejeriprodukter, der er fastsat i udviklingsplanen, hvis planen er under udførelse;

   — en særlig referencemængde, hvor der tages hensyn til de mængder mælk og mejeriprodukter, de har leveret i det år, hvor planen blev afsluttet, hvis planen er gennemført efter 1. januar 1981.

Der kan endvidere tages hensyn til investeringer, der er foretaget uden udviklingsplan, hvis medlemsstaten råder over tilstrækkelige oplysninger derom.«

11 Den nævnte bestemmelse har allerede givet anledning til en fortolkning i dommen af 11. juli 1989, Cornée (196/88-198/88, Sml. s. 2309). I denne dom fortolkede Domstolen første led i artikel 3, nr. 1, første afsnit, i forordning nr. 857/84, som omhandler den situation, at en udviklingsplan er under udførelse, således, at den giver medlemsstaterne et skøn ved afgørelsen af, om de i bestemmelsen nævnte producenter skal tildeles referencemængder, og i givet fald ved fastsættelsen af disse tildelingers størrelse (dommens præmis 13).

12 Det må erkendes, at medlemsstaterne har et identisk skøn med hensyn til den situation, der omhandles i bestemmelsens andet led, hvor udviklingsplanen som i det foreliggende tilfælde er gennemført efter 1. januar 1981.

13 Det må dog præciseres, at når en medlemsstat vælger at gøre brug af muligheden for at tildele særlige referencemængder i henhold til denne bestemmelse, er det skøn, den har ved fastsættelsen af individuelle mængders størrelse begrænset af krav, som følger af den pågældende bestemmelses ordlyd og af det formål, den forfølger, og af forbuddet mod forskelsbehandling.

14 I denne forbindelse bemærkes for det første, at ifølge den nævnte bestemmelses andet led skal medlemsstaten »tage hensyn til« de mængder mælk og mejeriprodukter, som de pågældende producenter har leveret i det år, hvor deres udviklingsplan blev afsluttet, dvs. at de særlige referencemængder, som den tildeler, skal stå i forhold til disse leveringer. Som Domstolen har udtalt i præmis 16 i førnævnte dom af 11. juli 1989, Cornée, indebærer kravet om, at der skal »tages hensyn«, dog ikke et krav om nøje proportionalitet mellem de leverede mængder og de referencemængder, der skal tildeles, således at medlemsstaterne frit kan tage også andre objektive kriterier i betragtning, samtidig med at de som hovedkriterium lægger de nævnte leveringers størrelse til grund.

15 For det andet bemærkes, som Domstolen ligeledes har statueret i Cornée-dommen (præmis 12), at formålet med artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84 er at gøre det muligt for producenter, som har forpligtet sig til at gennemføre en udviklingsplan for mælkeproduktionen, der er godkendt på de i direktiv

72/159/EØF indeholdte betingelser, at drage fordel af resultatet af de investeringer, som de har foretaget ved gennemførelsen af planen. Heraf følger, at når de mængder mælk og mejeriprodukter, som de pågældende producenter har leveret i det år, i løbet af hvilket udviklingsplanen er afsluttet, som i dette tilfælde ikke er repræsentative for den produktionskapacitet, der er opnået efter de foretagne investeringer, er medlemsstaterne, som det påhviler at gennemføre fællesskabslovgivningen, forpligtet til at påse, at de særlige referencemængder, som de tildeler, står i forhold til denne nye produktionskapacitet.

16 I et sådant tilfælde forekommer det berettiget at beregne de særlige referencemængder, ikke på grundlag af størrelsen af de leveringer, der faktisk er nået i det år, hvor planen afsluttes, men snarere på grundlag af bedriftens produktionskapacitet efter dens afslutning, f. eks. ved at overføre størrelsen af de leveringer, der foretages efter planens afslutning, til hele det pågældende kalenderår. Det bør dog tilføjes, at gennemførelsen af en udviklingsplan for mælkeproduktionen i intet tilfælde giver den pågældende ret til at opnå referencemængder svarende til den herved opnåede produktionskapacitet, idet medlemsstaternes kan foretage eventuelle nedsættelser, såfremt disse fastsættes på grundlag af objektive kriterier og under overholdelse af formålene med de gældende fællesskabsbestemmelser.

17 Endelig bemærkes, at ifølge Domstolens faste praksis, som senest anvendt ved førnævnte dom af 11. juli 1989, Cornée (præmis 14), er medlemsstaterne forpligtet til ved iværksættelsen af en fælles markedsordning på landbrugsområdet at overholde forbuddet mod forskelsbehandling af Fællesskabets producenter, jfr. Traktatens artikel 40, stk. 3. Heraf følger, at når en medlemsstat tildeler særlige referencemængder i henhold til de pågældende fællesskabsbestemmelser, skal de foretagne tildelinger tilrettelægges således, at de ikke giver anledning til forskelsbehandling af Fællesskabets producenter.

18 Det følger af det anførte, at det første og det andet spørgsmål skal besvares med, at artikel 3, nr. 1, første afsnit, andet led, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 skal fortolkes således, at den giver medlemsstaterne et skøn ved fastsættelsen af de særlige referencemængder til de i bestemmelsen omhandlede

producenter. Når en medlemsstat beslutter at tage hensyn til visse producenters situation, som er omhandlet i bestemmelsen, skal den dog tage hensyn til:

— de mængder mælk og mejeriprodukter, som de pågældende producenter har leveret i det år, i hvilket deres udviklingsplan er afsluttet, idet medlemsstaterne dog, når disse mængder ikke er repræsentative for den produktionskapacitet, der er opnået efter planens afslutning, skal påse, at de står i et rimeligt forhold til den produktionskapacitet, som er resultatet heraf, og

— forbuddet mod forskelsbehandling af de pågældende producenter.

Det tredje spørgsmål

19 Med det tredje spørgsmål ønsker den nationale ret at få angivet kriterier, som gør det muligt for den at tage stilling til, om de nederlandske bestemmelser, der blev indført til gennemførelse af artikel 3, nr. 1, første afsnit, i forordning nr. 857/84, er forenelige med denne bestemmelse.

20 Det fremgår af sagen, at de pågældende nederlandske bestemmelser, nemlig artikel 11 i landbrugs- og fiskeriministerens bekendtgørelse af 18. april 1984 med senere ændringer, i det væsentlige bestemmer, at der kan tildeles en særlig referencemængde såvel til de producenter, som har påtaget sig investeringsforpligtelser som led i en udviklingsplan, som til dem, der har påtaget sig sådanne forpligtelser uden at deltage i en sådan plan. I begge tilfælde beregnes den særlige mængde som supplement til de leveringer af mælk, der er foretaget i kalenderåret forud for påtagelsen af investeringsforpligtelser, således at der i princippet tildeles en fast mængde på 5 500 kg mælk for hver nybygget bås. Ved denne beregning nedsættes antallet af faktisk byggede båse med 20%, undtagen når det drejer sig om nye mælkeproducenter, for hvilke nedsættelsen er 10%. Den mængde, som resulterer heraf, ganges med koefficienten 1/2 eller i givet fald 2/3, alt efter tidspunktet, da de nye båse blev taget i brug.

21 På denne baggrund må det præjudicielle spørgsmål forstås således, at det hovedsagelig går ud på, om artikel 3, nr. 1, første afsnit, i forordning nr. 857/84 er til hinder for nationale gennemførelsesbestemmelser, som er udformet således,

— at producenter, som har påtaget sig investeringsforpligtelser, eventuelt som led i en udviklingsplan, kan opnå en særlig referencemængde;

— at denne mængde beregnes på grundlag af en fast mængde, som tildeles efter antallet af båse i det nybyggede staldanlæg;

— at antallet af båse i det faktisk opførte staldanlæg med henblik på denne beregning nedsættes med 10% eller med 20%, alt efter om der er tale om nye eller gamle mælkeproducenter,

og

— at den mængde, som er et resultat af anvendelsen af de ovennævnte beregningskriterier, nedsættes med en tredjedel eller halvdelen, alt efter tidspunktet, da de nye båse tages i brug.

22 For det første bemærkes, at artikel 3, nr. 1, andet afsnit, i forordning nr. 857/84 udtrykkeligt nævner, at medlemsstaterne kan tage hensyn til investeringer, der er foretaget uden udviklingsplan, hvis medlemsstaten råder over tilstrækkelige oplysninger derom.

23 Denne bestemmelse er altså ikke til hinder for nationale bestemmelser, som ved tildeling af en særlig referencemængde sidestiller de producenter, der har foretaget investeringer uden udviklingsplan, med dem, der har investeret som led i en sådan plan, såfremt det sikres, at tildeling af en særlige referencemængde til den første gruppe producenter er baseret på en vurdering på grundlag af tilstrækkelige oplysninger.

24 Det må for det andet erkendes, at antallet af båse kan anses for repræsentativt for en given bedrifts produktionskapacitet. Det kan altså ikke forbydes medlemsstaterne af hensyn til administrativ forenkling at basere de tildelte særlige mængders størrelse på antallet af disse båse og ikke tage hensyn til den faktisk opnåede produktion, dog på betingelse af, at den faste mængde pr. bås fastsættes på grundlag af objektive kriterier som f. eks. den nationale gennemsnitsproduktion pr. bås.

25 Det må for det tredje bemærkes, at den nederlandske regering under sagens behandling for Domstolen har forklaret, at nedslagene på 10 og 20%, hhv. for producenter, som påbegynder mælkeproduktion, og andre producenter, blev indført, fordi det var nødvendigt at fastfryse produktionen på det niveau, der blev nået i 1983, og under hensyntagen til den nationale reserves begrænsede størrelse, som indeholdes i den samlede nationale kvote.

26 Sådanne bestemmelser kan ikke anses for at overskride grænserne for det skøn, som medlemsstaterne har på dette område. Som anført under gennemgangen af det første og det andet spørgsmål har medlemsstaterne nemlig ikke blot et skøn med hensyn til, om der skal foretages tildelinger i henhold til artikel 3, nr. 1, første led, i forordning nr. 857/84, men også ved fastsættelsen af disse tildelingers størrelse inden for deres samlede garantimængde.

27 Vedrørende de nationale bestemmelser, hvorefter den mængde, som fremkommer ved anvendelse af de ovenfor beskrevne beregningskriterier, nedsættes med en tredjedel eller halvdelen, alt efter tidspunktet, da de nye båse er taget i brug, har den nederlandske regering for Domstolen endelig forklaret, at disse nedslag var blevet fastsat i de nederlandske bestemmelser, fordi det blev mere og mere forudseligt, at tillægsafgiften ville blive indført, samt at der herved var taget hensyn til den begrænsede mængde, der var til rådighed for tildeling af særlige referencemængder.

28 Hertil bemærkes, at nationale bestemmelser som de ovenfor beskrevne, hvorefter der fastsættes nedsættelser, som varierer alt efter det tidsrum, der er forløbet mel-

lem de foretagne investeringer, som giver anledning til tildeling af en særlig referencemængde, og tillægsafgiftsordningens ikrafttræden, og dermed afhængigt af graden af den sikkerhed, hvormed det kunne forudses, at denne ordning ville blive indført, må anses for at være forenelige med proportionalitetsprincippet, som går ud på, at det tilstræbte formål, her kontrol med væksten i mælkeproduktionen på et marked, der er karakteriseret ved betydelige strukturelle overskud, skal forfølges på den mindst indgribende måde.

29 Denne vurdering ændres ikke af, at sådanne nationale bestemmelser kan bevirke, at der ikke tildeles nogen særlig referencemængde til et vist antal producenter, som har foretaget investeringer, eller at den særlige referencemængde, som tildeles dem, i hvert fald er betydeligt lavere end den produktionskapacitet, der er opnået efter de foretagne investeringer. Gennemførelsen af investeringerne, selv som led i en udviklingsplan, giver nemlig ikke den pågældende erhvervsdrivende mulighed for at påberåbe sig nogen berettiget forventning baseret herpå til støtte for et krav om en særlig referencemængde, som netop tildeles på grund af disse investeringer (se dommen af 11. juli 1989, Cornée, præmis 27).

30 Det følger af det anførte, at det tredje spørgsmål må besvares med, at artikel 3, nr. 1, første afsnit, i Rådets forordning nr. 857/84 af 31. marts 1984 ikke er til hinder for nationale bestemmelser, som fastsættes med henblik på at gennemføre denne forordning, og som er udformet således,

— at producenter, som har påtaget sig investeringsforpligtelser, eventuelt som led i en udviklingsplan, kan opnå en særlig referencemængde,

— at denne mængde beregnes på grundlag af en fast mængde, som tildeles efter antallet af båse i det nybyggede staldanlæg,

— at antallet af båse i det faktisk opførte staldanlæg med henblik på denne beregning nedsættes med 10% eller med 20%, alt efter om der er tale om nye eller gamle mælkeproducenter, og

— at den mængde, som er et resultat af anvendelsen af de ovennævnte beregningskriterier, nedsættes med en tredjedel eller halvdelen alt efter tidspunktet, da de nye båse tages i brug.

Sagens omkostninger

31 De udgifter, der er afholdt af den nederlandske og den franske regering og af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale domstol, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (Tredje Afdeling)

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt af College van Beroep voor het Bedrijfsleven, Haag, ved kendelse af 21. december 1988, for ret:

1) Artikel 3, nr. 1, første afsnit, andet led, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter skal fortolkes således, at den giver medlemsstaterne et skøn ved fastsættelsen af de særlige referencemængder til de i bestemmelsen omhandlede producenter. Når en medlemsstat beslutter at tage hensyn til visse producenters situation, som er omhandlet i bestemmelsen, skal den dog tage hensyn til

— de mængder mælk og mejeriprodukter, som de pågældende producenter har leveret i det år, i hvilket deres udviklingsplan er blevet afsluttet, idet medlemsstaterne dog, når disse mængder ikke er repræsentative for den produktionskapacitet, der er opnået efter planens afslutning, skal påse, at de står i et rimeligt forhold til den produktionskapacitet, som er resultatet heraf, og

— forbuddet mod forskelsbehandling af de pågældende producenter.

2) **Artikel 3, nr. 1, første afsnit, i Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 er ikke til hinder for nationale bestemmelser, som fastsættes med henblik på at gennemføre denne forordning, og som er udformet således,**

— **at producenter, som har påtaget sig investeringsforpligtelser, eventuelt som led i en udviklingsplan, kan opnå en særlig referencemængde,**

— **at denne mængde beregnes på grundlag af en fast mængde, som tildeles efter antallet af båse i det nybyggede staldanlæg,**

— **at antallet af båse i det faktisk opførte staldanlæg med henblik på denne beregning nedsættes med 10% eller med 20%, alt efter om der er tale om nye eller gamle mælkeproducenter, og**

— **at den mængde, som er et resultat af anvendelsen af de ovennævnte beregningskriterier, nedsættes med en tredjedel eller halvdelen alt efter tidspunktet, da de nye båse tages i brug.**

Zuleeg Moitinho de Almeida Grévisse

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juli 1990.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

M. Zuleeg
Formand for Tredje Afdeling